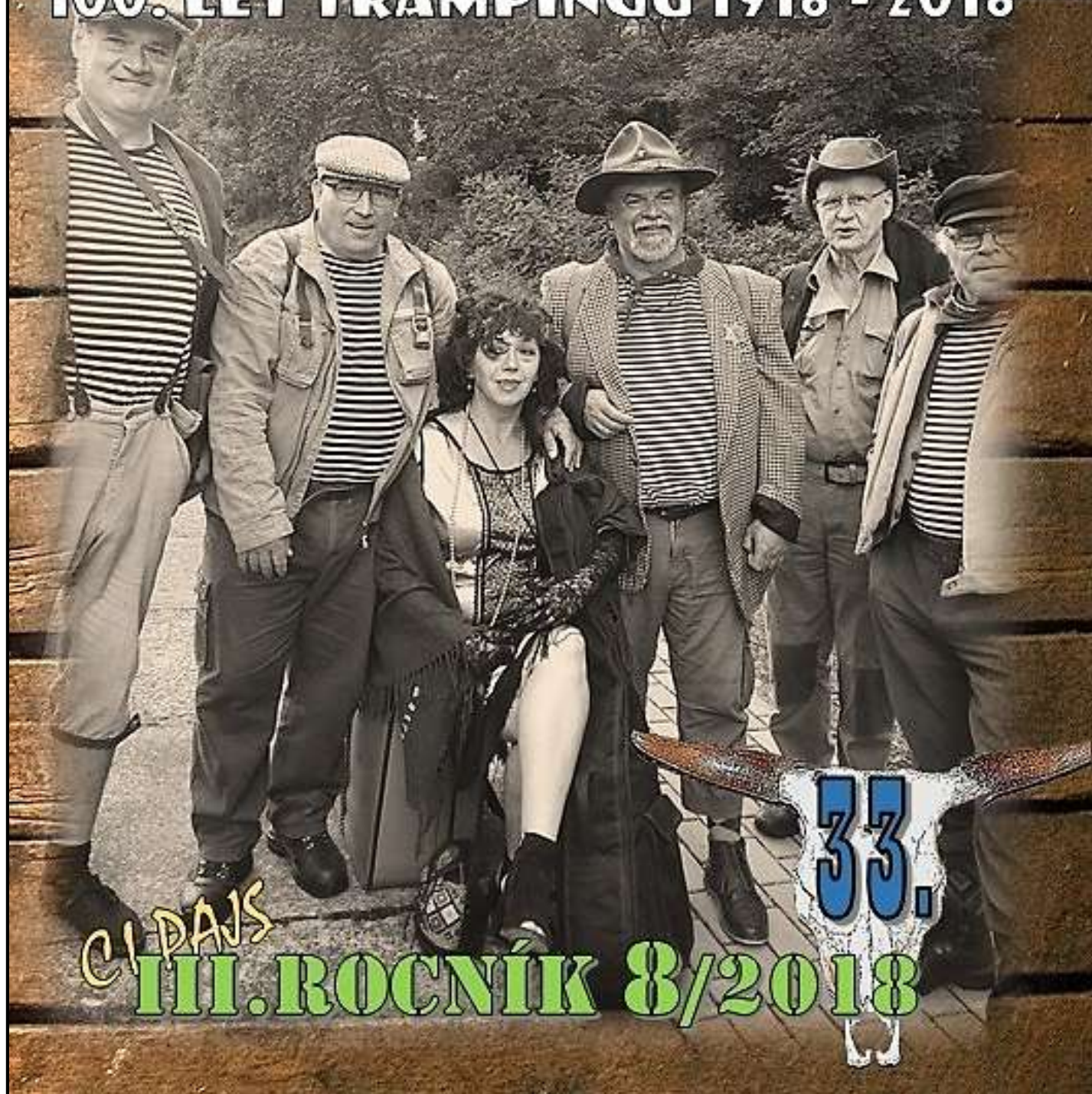

ŠTEKSON

100. LET TRAMPINGU 1918 - 2018

CIPAJŠ

III. ROČNÍK 8/2018

POTLACH SEVERSKÉ DVOJKY

Kamarádi, labutě opravdu nebudou a pravděpodobně dojde i k malým změnám ohledně místa našeho potlachu z důvodu panujících tropických veder, ale nebojte! Jsme na vás připraveni. Kurvěnky, pradleny, promenáda, soutěže, malé překvapení i ten „oheň“ bude, tak přijďte a spolu s námi oslavte výročí naší osady i TRAMPINGU. Ahoj Cipísek.

VELKÝ PIVNÍ VANDR Jiří Löfelman Léfa

V. pokračování – přepis Iva Sluníčko

STŘEDA 22. 8. 1973

Ráno bylo přímo okouzující. Jako první se ze stohu vyprostil tramp Léfa, poněvadž mu v závalu slámy konečně došel poslední hlt kyslíku a mutantní dlouhé brko, skrze které odsouzenec na smrt udušením nasával vzduch, se opotřebovalo do té míry, že ho Léfa ve vzteku rozžvýkal na kašičku a z přicházejícího krušného hladu pak tento pamlsek i polkl. Odsouzenec nemaje potápěčský přístroj s kyslíkovými bombami, musel se chtě nechtě prohrabati slaměnou stěnou na světlo boží. Po opětovném zážehu cirkulace

kyslíku jeho plicními trubicemi a srovnáním pravidelného tepu mladého, ale již kolikrát neopětovanou velkou láskou zklamaného srdce, okouzlen průzračným jitem, pravil si sám pro sebe: "Nemohu být přece tak lakotný, abych ošidil ostatní kamarády o tak krásné svítání," a tak s nevídanou rasancí rodilého karatisty rozkopal ostatním trampům slaměné příbytky, čímž donutil jejich vzpurná

těla k předčasné exhumaci. Tímto násilným probuzením silně rozladění trampové nijak nechválí Léfovo zmatené počínání, jali se valchovati jeho maličkost, až mu kosti chrastily jako řehtačka při svátku velikonočním. Když si pomstychtiví trampové na Léfově zmučeném těle dostatečně ulevili, teprve pak počali vnímat okolní krásné scenérie. Nad rybníkem Rožmberkem povaloval se velký oblak vodní páry a tu a tam i kapr se ve vodě házel netušíc, že tím provokuje hladové žaludky nemovitých trampů, kteří už delší dobu neměli co do úst neboli lidově řečeno do huby. Marné byly trampů představy, jak alespoň jeden z kapříků šupináčů hbitě vskočí do rozpálené pánve a po řádném prosmažení nasytí pak běloučkým kostnatým masem scvrklá břicha jeho obdivovatelů. Jelikož kapr je ryba vzešlá ze zvířat němých, plachých a navíc někdy i inteligentnějších než jsou lovci tak zvaní rybáři, nechal klidně své věrné příznivce jen při tekoucích slinách, ukapávajících z jejich mlsných nenažraných mord. Hlad je

kuchař nejlepší, jak praví jedno z mnoha českých přísloví, a tak se trampové počali rozhlížeti i po okolních úrodných polích, kde bohužel rostlo všude jen zralé zlatavé obilí. Mezi tu a tam rostoucími klasy této výživné plodiny hemžili se zemědělci a někteří z nich kočírovali prapodivné železné příšery, chrličící ze svých plechových krků mnohdy i zlaté zrno. Trampíci udiveni tímto mumrajem téměř zapomněli na

stupňující se pocit hladu a počali podupávat do rytmu hřmících mlátiček a zpívat budovatelské nestárnoucí písně. Když se konečně trampové do sytosti kulturně vyžili a jich žaludky vyhládly ještě mocněji, rozhodli se, že trest pro kamaráda uškodivšího Léfu byl poměrně malý, a tak ho navíc ztrestají tím, že jeho ducha i tělo vyšlou do města Třeboně za účelem nákupu nejnужnějších potravin. Jako hlídací psisko byl k Léfovi přidělen věčně žíznavý tramp Šejna a oběma pak byla svěřena menší peněžní částka ze společného banku, který se povážlivě ztenčil na pár stokorun a drobných kovových minci. Při ranní útrapné cestě pojedli Léfa se Šejnou pár kravských kedluben, které vypěstovalo tamní JZD pro zpestření chudé stravy jejich přežvýkavých svěřeňkyň živočišného druhu tura domácího nebo-li krávy stračeny socialistické. O deváté hodině ranní, konečně s lepícími se jazyky na horní i dolní patra jejich žíznavých úst, dorazili psí vodič Léfa se svým věrným hlídacím psíkem Šejnou do bran města Třeboně.

V prvním potravinářském obchodě, na který po příchodu do městečka narazili,

zakoupili jednu vepřovou konzervu, pár krabiček s cigaretovými výrobky a v zápětí zapadli do malé lákavé hospůdky, která se jim jak na potvoru postavila do cesty. Pivo v tomto hostinci bylo tak nevšední vysoké kvality, že trampíci propili i poslední deseti halěř a byli tím pádem vykázáni na hrbolatý chodník před tento útulný restaurant. Teprve po

tomto peněžním krachu si oba marnotratníci plně uvědomili nepříjemný fakt, že jejich důvěřiví kamarádi, kteří právě prožívají půst u rybníka Rožmberka asi již od stupňujícího se hladu a palčivé žízně počali hluchnout, slepnout, možná i padat do bezvědomí. Nemaje dalších peněžních prostředků, aby dokoupili pár laskominek svým věrným zuboženým kamarádům, rozhodli se neústupně dát se na cestu pokání, což znamená jítí potupně žebrati. Šejna, žebrák s výrazem střelené laně vydal se natahovati teatrálně pokřivenou ruku na třeboňské náměstí a skřehotavý Léfa vybral si k této ponižující truchlohře místní autobusové nádraží. V průběhu odporného, půl hodiny trvajícího somrování, podařilo se žebrajícímu tragédovi Léfovi vymámit z důvěřivých občanů vcelku slušný peněžní obnos, který čítal deset korun československých, ale střelená laň tramp Šejna přispěl do finanční sbírky jen třemi korunami, vyptává se při tom udiveně jak je možno vymandeliti z lakotného lidu tak vysokou peněžní částku jako je drobná škvára v hodnotě pětky. Tramp Léfa rozzářil svůj kulatý obličej šibalským vítězoslavným úsměvem, vypjal hrdě propadlá prsa a pravil: "Oslovoval jsem kolem jdoucí občany slabších postav rčením: „Hele vole, to zas byla včera bouřka, dej sem ňákou kačku!" Dělný lid maje strachu z Léfovi nevábné nahrblé postavy, daroval tomuto ďáblíkovi korunku po korunce a tak mohli Léfa se Šejnou nakoupiti svým věrným kamarádům dvě kouzelné kuželky nebo-li dvě lahvová piva jak se říká na přilepšenou. Za zbylý finanční obnos se před krušnou zpáteční cestou ještě trochu posílili v nedalekém šenku a vydali se na úmornou cestu směrem ke svým těžce strádajícím kamarádům.

Štreka byla dosti vysilující a slunce pátilo tak silně, že tramp Léfa se svým hlídacím psiskem Šejnou byli nuceni často upadnouti do špinavé silniční škarpy a tam si alespoň malinko odpočinouti. Při jedné takové rauch pause narvali oba provinilci pro své hladové trávníky pár kravských kedluben myslíc si při tom, že ztlumí intenzitu očekávaných nadávek a srdceryvné klení svých marně na záchranu čekajících kamarádů. Myslití je mnohdy dobrá věc, ale skutky z tohoto plynoucí se zpravidla minou pravého účinku, a tak marně čekající hladovci byli zřejmě jiného názoru. Létající kamení a jiné, k prosvištění vzduchem nevhodné předměty, jsou velice špatným prostředkem k uvítacímu aktu se svými příchozími zachránci, obětavými kamarády Léfo a Šejnou.

Po krátké vzdušné bitce zvítězili hladoví, jelikož jejich protivníci měli plné ruce potravinářského zboží a hod kamenem uchopeným do některé z nevyužitých dolních končetin se po konci evolučního vývoje člověka z opice úplně z běžných sportovních disciplín pro jeho náročnost vytratil. Když konečně došlo kamení a bitevní vřava utichla, kamarádi si svorně navzájem zamáčkli své právě vytvořené boule a dali se chutě do přípravy jídla, které tak netrpělivě Mártý s Cvaldou očekávali. Chuť k právě předloženému jídlu byla tak obrovská, že se nikdo z přítomných trampů neobtěžoval otevřením vepřové konzervy klasickým způsobem, což je standardním otvírákem na konzervy. Sekerka v Mártýho ruce zasvištěla vzduchem a přeťala nic netušící konzervu ve dvě. Tato Mártýho vskutku katovská zručnost byla ihned klasifikována numerem za jedna a než se jeho přihlížející kamarádi probrali z údivného šoku nad tímto mistrovským tnutím, byl Mártý s oběma půlkami vepřové konzervy ten tam. Vzápětí tramp Cvalda probravší se do reality zařval hlasem hladové šelmy: "Kdo zaváhá, ten nežere!". Poté popadl poslední zbytek okoralého chleba, jenž trampové vlastnili a za mohutného dupotu, který rozvlnil i klidnou hladinu bájného rybníku Rožmberk jal se pronásledovati loupeživého trampa Mártýho.

Léfa se Šejnou, odvržení od labužnického, hojností dobrým jídlem překypujícího stolu, dospěli k názoru, že stejně pro jejich po dlouhé zpáteční cestě vyhládlé kručící žaludky nezbude z chutného jídla nic, a tak se zkroušení dali do ohlodávání kravských kedluben. Po vskutku dobrém pestrém obědě nalili ještě Mártý s Cvaldou do svých nenasytných ústních dutin po jednou lahvovém pivu a vyhlásili polední siestu. Kamarád Šejna vytvořil ještě pár foto snímků Cvaldova čerstvě nacpaného břicha, které po vydatném obědě dostalo svůj původní tvar tak, že by příchozí praotec Čech vida před sebou tuto řádně zakulacenou masu pravil: "Hle, hle, to jest hora Říp" a zřejmě by se jal tento kopec šplhati až k samému vrcholu, aby svým okem zřel pod sebou ležící úrodnou krajinu. K blížícímu se podvečeru hoši rozvážně usoudili, že si užili pro dnešek radovánek a skotačení u rybníka Rožmberka až dosti a žízeň, že je druh věčný, který si v žádném případě nezaslouží, aby ho jakýkoliv živoucí tvor opomenul. Jak se lidově říká ve fofru, který připomínal zrychlený dokumentární film, sbalili trampové své saky paky a s nasazením vysokého tempa odtáhli za pivní vidinou do restauračními zařízeními oplývajícího městečka Třeboně. Vyčerpání dlouhou cestou zapadli trampíci do první treboňské knajpy, kterou jim její stavitelé postavili přímo do jejich trudné cesty. Pivo pochybné značky teklo proudem, chytivší slina byla bez chyby a občasné zabrnkání na kytaru přilákalo ke stolu obývaného trampy i pár místních opilců. Tamní štamgasti pomalu za každou zahraniou píseň častovali trampíky darovaným alkoholem, záhy pak v družné debatě počali se jeden po druhém představovati a někteří z nich se rozhovořili i o své profesi. Jeden uslintaný opilec vzhledu cestáře přejetého parním válcem mámil na Šejnovi jaké je trampovo ctěné povolání. Tramp Šejna s šibalským výrazem ve tváři otočil se k opilcově sedící

postavě a vážným hlasem pravil: "Jsem šofér z povolání, kočíruju Tatru TIR sto desítku" a aby dodal vymyšleném automobilu glanc, dodal ještě k názvu vozu Šampion, pak pohodil ledabyle kučeravou hlavou a jen tak utrousil, že zde sedí také jeho dispečer přezdíváný Léfa a když mu dáte velkého ruma, tak vše rád dosvědčí. Nedůvěřiví opilci pomrkávají na sebe pravým okem jako na povel vstali od stolu a odebrali se na místní pánský pisoár. Zhruba po půl hodině se rada starších domorodců konečně vrátila ze zapáchajícího WC a nejodvážnější z nich prohodil na adresu trampů: " Hele dělejte si prdelky z plastelíny a ne z nás poctivejch občanů, " načež si celý jejich spolek odsedl o dva stoly dál. Vzápětí se zakouřeným lokálem ozvalo osvobozující volání: "Končíme, dopíjet, dopíjet a platit, zavírá se." Trampíci tedy spěšně zaplatili, někdo z nich ještě porazil židli na důkaz toho, jak jsou silní a nemají tudíž z nikoho ani nejmenší špetku strachu. Po této silácké akci se trampové odpotáčeli směrem k místnímu nádraží, jelikož se v restauraci doslechli o tom, že za nádražními budovami v lukách jsou napěchované čerstvým vonným senem prostorné seníky a tak se ihned jali vyhledávat v noční tmě toto vábné obydlí. Asi tak po půlhodinovém pátrání se trampíkům jejich přepychový nocleh podařilo konečně objeviti. Úroveň noclehárny se rovnala hotelu kategorie jedna s hvězdičkou speciál, a jelikož seno pronikavě omamně vonělo, trampíci nezaváhali ani na chvíli a s jistými potížemi se vyšplhali do horních prostor jednoho tohoto přepychového obydlí. V seníku byla taková tma, že trampové lezouc přes sebe ve snaze najít si co nejpohodlnější lože v čerstvém seně, hamtali si navzájem protektorovanými botami jeden druhému v obličej nebo v jiné části jejich lihem nasáklých těl. Po sprše sprostých nadávek, které je pošpinily, nastalo náhle hrobové ticho, které zvolna přešlo

do chrochtajících arií vycházejících z volně

oddechujících úst spících trampů. Jen kamarád Šejna s přicházejícím ránem počal náhle výt jako roztoužený šakal v posledním tažení, jelikož mu neopatrně ležící tramp Léfa zalehl vojnou poškozené dolní končetiny.

Třeboň - ilustr. foto.

AMERIČTÍ KOVBOJOVÉ ZACHRAŇOVALI VÝKVĚT EVROPSKÝCH KONÍ Z HOSTOUNĚ NA DOMAŽLICKU

Blížil se konec války, Američané už stáli u hranic a v obci Hostouň 60 kilometrů od Plzně se právě schylovalo k nevšednímu dramatu. V nedalekém bavorském Elsarnu se zčistajasna zjevil německý vojenský veterinář. Chtěl mluvit s velitelem Američanů, prý musí zachránit jakési koně, lipicány v

Hostouni, je to naléhavé. Měl obrovské štěstí, Američanům velel plukovník Charles H. Reed, vášnivý jezdec a koňák srdcem i duší.

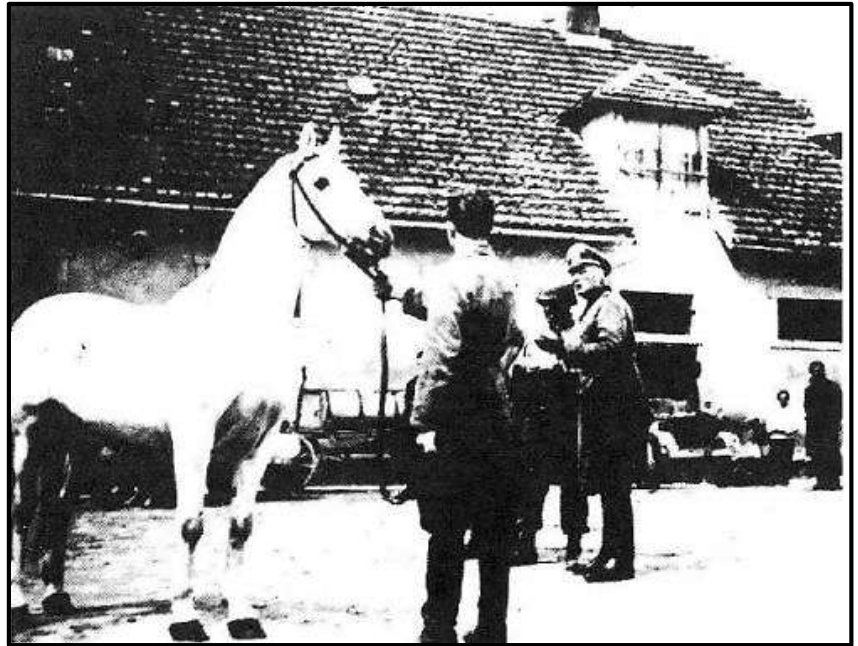
Plukovník Charles Hancock Reed, velitel 2. skupiny kavalerie, měl 27. dubna 1945 původně úplně jiné starosti. Hodlal udělat vše proto, aby co nejrychleji zachránil americké a britské zajatce z tábora v Bělé pod Radbuzou. Jenže do toho mu oznámili, že s ním chce mluvit německý parlamentář. Byl to vrchní zvěrolékař z Hostouně dr. Rudolph Lessing. Reedovi sdělil, že v Hostouni je shromážděno 650 nejlepších koní z celé Evropy, které Němci získali na svých vojenských taženích. Je tam kůň ministra zahraničí Ribbentropa, jugoslávského krále Petara II., 250 lipicánů z císařské jezdecké akademie v Hofburgu, angličtí plnokrevníci, arabští hřebci, koně z

kabardinského plemena, donského plemena. Reedovi nemusel nic dalšího vysvětlovat. Pochopil, protože sám byl starý koňák. Budou se zachraňovat nejen zajatci, ale také tihle koně. Bylo domluveno, že v pásu vedoucímu k Hostouni se zastaví veškerá palba a koně se převezou do bezpečí do

Bavorska. Jednání s vrchním velitelem wehrmachtu v oblasti, generálem Schulzem, byla ovšem na začátku velmi nervózní. Generál napřed nejevil příliš ochotu Američanům vyhovět. Lessing mu ale řekl. „*Válka se nevyhraje tady v Hostouni dnes 27. dubna 1945. To se mělo stát v předchozích letech a teď už je na to pozdě. Jediné, na čem teď záleží, jsou ti koně.*“ Schulze se nakonec podvolil a slíbil volný průjezd Američanům.

Na cestu se vydala o den později průzkumná rota pod vedením kapitána Thomase M. Stewarta, posílená o několik lehkých tanků. Začala operace Cowboy. Celému odřadu se podařilo bez větších problémů proniknout do Hostouně. Tady se z vojáků stali opravdoví kovbojové (odtud také název operace). Obsadili stáje i přilehlé budovy a začali se starat o koně. 8. května byla podepsána kapitulace a plán mohl pokračovat. O týden později, 15. května, vyrazily nákladáky naložené koňmi přes Šumavský les směr Schwarzenberg. Vše bylo perfektně zorganizováno a evakuace koní probíhala rychle. Nedaleko totiž už stály jednotky Rudé armády a panovaly obavy, aby koně nepadli do rukou rudoarmějcům.

Koně vojáci vezli přes Sankt Martin do italského Janova. Někteří koně odtud pluli lodí do USA a skončili ve výcvikovém středisku US Army, lipicáni byli přepraveni do slovinské Lipice u Terstu. Část koní se vrátila také do jezdecké školy v Hofburgu a dva anglické plnokrevníky a několik tažných koní získala Československá vojenská správa. Američané hodnotu koní odhadli na 3 miliony dolarů. O celé operaci Cowboy natočilo studio Walt Disney v roce 1963 film s názvem Zázračná záchrana bílých hřebců.

PŘEVZATO

JAK JSME VYBÍRALI ŠTĚŇĚ – Percy Fitzpatrik

Tento příběh převyprávěl Grahame.

Potřeboval jsem psa. Před mnoha lety jsem pracoval v Jižní Africe, nakupoval jsem potraviny a dodával je do zlatokopeckých táborů na vozech tažených voly. Mnoho vozů tak cestovalo společně mnoho dní a v noci odpočívalo. Cítil jsem, že dobrý pes by mi posloužil jednak jako přítel a jednak jako stráž. Ale nějakého najít, to nebyl lehký úkol. Jednoho dne se staré bulteriérce Jess, která patřila Todovi, jinému majiteli vozů, narodilo šest štěňat. Ted prohlásil, že by byl ochoten se jich vzdát.

Štěňata byla s matkou v pelechu na jednom z vozů. Pět štěňat bylo tlustých a silných, byli to malí žlutí chlapičci s tmavými čenichy. Šesté bylo jiné, byla to mala ubohá myška, asi poloviční jak ostatní. Nebylo žluté jako ti druzí, mělo špinavě

světlou barvu s mdlými tmavými pruhy, které se vlnitě táhly po jeho těle. Většina přátel říkala, že by bylo nejlepší to štěně utratit, aby nekazilo vrh. Nakonec ale je nechali na živu. Raději jsem řekl, že si je vezmu, než bych ho nechal utratit. Všechna ostatní štěňata si už zamluvili vozkové, kteří se s Tedem znali lépe než já. Ted souhlasil, že to štěně můžu mít hned, jak ho bude moci vzít od matky.

Když štěňata povyroستla a mohla se batolit kolem, sundávali jsme je z našeho vozu na zem. Jess nás vždy ostražitě sledovala, když jsme je brali do rukou, abychom je dali dolů nebo opět zdvihli na vůz.

Začal jsem pečovat o šesté štěně. Bylo mi ho líto, protože bylo malé a slabé. Ostatní štěňata si navykla odhánět ho od žrádla a šlapat po něm. Když byla dost stará na hry, tahala ho za uši a týrala ho. Mnohokrát jsem ho zachraňoval a krmil chlebem a mlékem. Také jsem si o něm začínal uvědomovat určité věci. Začal jsem toho malého ubožáčka mít docela rád. Byl vždycky veselý a statečný a zdálo se, že by v něm přece jen mohlo být něco dobrého. Ostatní štěňata přes něj zakopávala a brala mu žrádlo. Vrážela do něj, když se skláněl nad miskou s mlékem a ovesnou kaší. Jeho hlava byla tak velká a jeho nohy tak slabé, že se převracel a padal hlavou do jídla. Vždycky jsme ho vylovili a čistili. Polovinu času

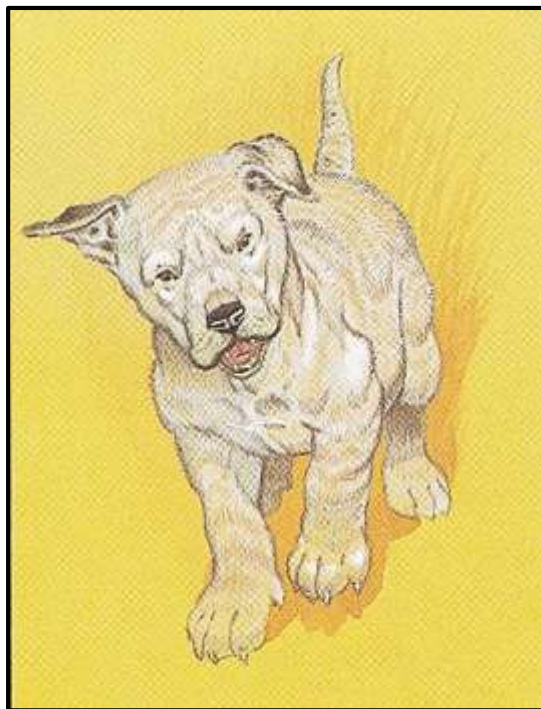
byl mokrý a ulepený a další polovinu byl pokryt ovesnou kaší a pískem, který se na slunci tvrdě připékal.

Jednoho dne, jakmile vozy vyjely, jsem se naposled rozhlížel, jestli jsme tam něco nenechali. Našel jsem toho chlapíka, který byl ještě malý, jak zkouší projít vysokou trávou. Nebyl ještě dost velký na to, aby se tamtudy prodral. Klopýtal a padal na každém kroku, ale pokaždé vstal s ocáskem napřímeným, hlavou zdviženou a s nastraženými ušima. Vypadal tak hrdě a důležitě, jako kdyby mu patřil celý svět. Jak se dostal z vozu, to nikdo nevěděl. Možná ho vyhodila větší štěňata. Ostatní vozkové si o šestém štěněti začali myslet trochu více, když jsem je dohnal a pověděl jim o statečném úsilí, s nímž se prodíralo vysokou trávou. Pořád mu ale říkali „Potkan“. Skutečně byl strašně ošklivý, a jak rostl, bylo to čím dál horší.

Byl velmi tichý, sotva kdy zaštěkal. Ačkoliv jednou udělal rozruch. Jeden z volů uviděl opuštěné štěně a sklonil se, aby je očichal. „Potkan“ stál potichu, s pahýlem ocásku vztyčeným a hlavičkou natočenou trochu na stranu. Když se noc ocitl přímo před ním, vydal směšné, ostré zaštěknutí. Bylo to, jako kdyby bouchla kapsle. Vůl málem padl hrůzou, otočil se a odběhl.

„Potkan“ nikdy nebyl jako ostatní štěňata. Když někdo vypálil z pušky nebo praskl bičem, všech pět začalo ječet a utíkat pryč. Zbylé štěně se přikrčilo nebo poskočilo. Jeho uši a ocásek se střídavě zdvihaly a klesaly. Potom se pomalu naježil a s hlavou skloněnou nejdřív na jednu, potom na druhou stranu se díval upřeně směrem k hluku. Nikdy ale neutekl. Nezáleželo na tom, kolikrát na něj ostatní štěňata útočila nebo jak moc ho tloukla a hmoždila, nikdy nevydal ani zavytí. Mohli jste ho vídat ležet na zádech se čtyřmi či pěti z nich na sobě, jak na všechny strany

chňapá
vyceněnými
ostrými zuby.
Zanedlouho
bylo jasné, že
většina
ostatních
štěňat nechává
„Potkana“ na

pokoji. Důvod byl jasný. Místo toho, aby marnilo svůj dech děláním hluku, zbylé štěně se tvrdě bilo a nepovolilo. Nikdo už je nemohl šikanovat, bojovalo příliš tvrdě.

Přišel den, kdy nám Ted oznámil, že štěňata už může vzít od matky. Měli jsme přijít k Tedovu vozu a vyzvednout si je. Jakmile se vozkové sešli u vozu, přišel Ted. „Bill si své štěně vzít nemůže,“ řekl nám. Všichni muži postoupili kupředu. Billovo štěně bylo

prvotřídní, nejlepší z vrhu, největší a nejsilnější. Někteří z nás řekli, že by si je vzali. Ted potřásl hlavou. „Ne,“ řekl, vy jste si mohli vybrat hned napoprvé.“ Potom se otočil ke mně. „Ty jediný jsi neměl na výběr, můžeš si vzít Billovo štěně, jestli chceš.“ Zdálo se, že je to příliš hezké na to, aby to mohla být pravda. Těžko jsem mohl čekat, že bych si mohl vybrat nejlepší štěně. Přistoupil jsem, abych ho vzal z pelechu. Když jsem přišel, zbylé štěně přiběhlo a olízlo mi ruku. Zapomněl jsem na něj, ale jeho pohled mi připomněl jeho osamění, statečnost i fakt, že jsem jediný přítel, kterého na světě má. Věděl jsem, že to musím udělat.

„Tede,“ začal jsem a čekal, kdy se ostatní začnou smát. „Pokud ti to nevadí, vezmu si „Potkana“. Kdybych vystřelil, nikdo by nemohl být překvapenější. Když viděli, že to myslím vážně, řekl Ted všem ostatním: „Dobrá, souhlasím.“ „Je moje,“ řekl jsem pevně a vzal jsem ho do náruče. Od této chvíle patřil skutečně mně a já ho začal cvičit.

Psi jsou jako lidé. Co se naučí, dokud jsou mladí, to nezapomenou. S „Potkanem“ jsem začal brzo a pokoušel jsem se mu pomáhat. Začal jsem s tím, že jsem mu dal nové jméno. Od nynějška to byl Jock, jméno, pod kterým ho později všichni znali.

Potom jsem ho začal učit poslušnosti. Lekce začala, když dostával ráno misku ovesné kaše. Postavil jsem ji před něho a potom jsem ho klepl do nosu pokaždé, když ho chtěl do ní ponořit. Nejdříve se pokoušel rvát, aby se tam dostal. Potom se pokusil vycouvat a

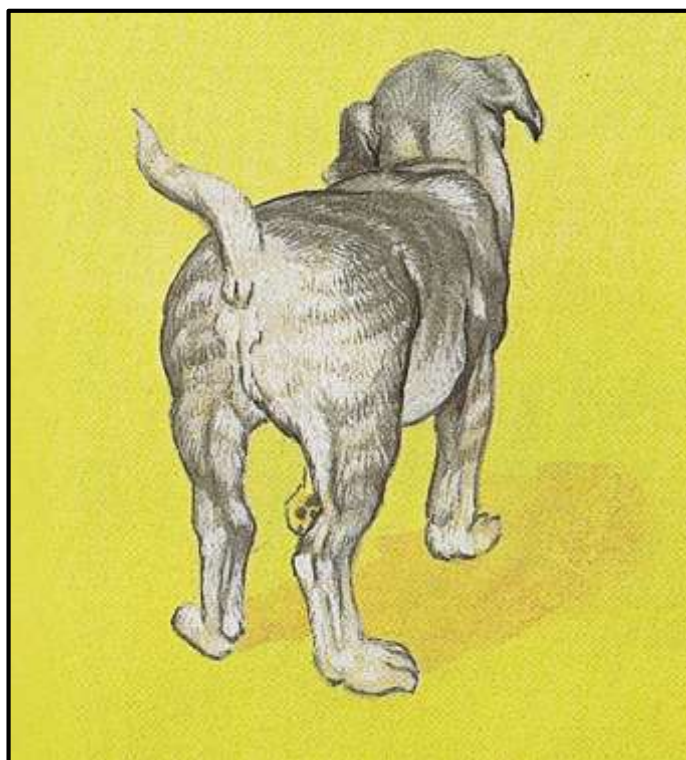

oběhnout ji z druhé strany. Nakonec byl popletený a myslel si, že to nebylo určeno pro něho. Ale po několika dnech jsem ho naučil tiše ležet a vzít si žrádlo, jen když jsem ho poplácal a postrčil k misce. Zakrátko už byl tak dobrý, že jsem mu mohl položit žrádlo na zem a on se ho ani nedotkl, dokud jsem mu neřekl. Jock ležel s hlavou na packách a nosem přímo nad miskou, aby neztratil ani chvíli, až přijde rozkaz. Ale nedotkl se ji, dokud nedostal rozkaz: „Vem si to.“

Jeho odvaha se stala brzo známou mezi horníky i vozky. Jednoho dne, když byl ještě štěně, právě dojídal svou misku pod hrubým táborovým stolem, na který jsme postavili jídlo, abychom je ochránili před mravenci. Stál blízko stolu u nohy. Líně se protahoval a bokem se ji dotkl. V tom okamžiku se celý změnil. Chlupy na hřbetě se mu naježily. Na jednom konci zdvihl hlavu, na druhém oháňku. Třásl se vzteky.

Myslel si, že se k němu zezadu přiblížilo některé z ostatních štěňat. Byl hrdý na to, aby se rozhlížel kolem a projevoval nervozitu. Díval se přímo před sebe a vrčel. Zůstal tak bez pohnutí stát, potom se uvolnil a začal se zase protahovat. Stalo se to samé, bokem zavadil o stůl. Domníval se, že ho někdo obešel, a tak vztekle zavrčel. Nedokážete si představit, kolik vzteku je tak v malém psovi. Za chvíli opět odpočíval a pak se znovu dotkl bokem o nohu stolu. Teď se všechno odehrálo během vteřiny. Zdálo se, že si Jock myslí, že třikrát je rozhodně víc, než by jaký pes mohl snést. Otočil se s hrozivě vyceněnými zuby a bouchl se do nosu o nohu stolu. Zazněl obrovský výbuch smíchu. Jock vypadal trochu zmateně, slabě zavrtěl ocasem a odkolébal se od nás tak rychle, jak jen mohl. Teď na mě potom kývl a řekl: „Mám dojem, že nakonec máš toho nejlepšího.“ Byl jsem příliš pyšný na to, abych mohl promluvit.

PŘEVZATO.

Z TRAMPSKÝCH PLACEK

Ahoj kamarádi,

Chci vám s radostí oznámit, že na světě je další kniha tramských detektivek, která se jmenuje **"PŘÍPAD POHŘEŠOVANÉHO HÁČKA."** Jak název napovídá, jedna ze dvou detektivek v této knize je vlastně vodácká, ale nebojte, v hlavních rolích je pořád ta samá osada. Knížka je vázaná, ilustrací se zhostila Pavlís, obálku navrhoval Hadži, sazbu dělala Štěně, korektury Hanka Hosnedlová, knihu vydalo Pígovo nakladatelství Klika, takže je i svým původem výhradně tramsko-trapsaveckým dílem. Kdyby někdo po této knize zatoužil, napište mi a já vám ji zašlu i s bonusovým sborníčkem mých nových "Trapsaveckých Miniatur č.80 - Na

křídlech havranů", a pokud chcete, i s letošním nebo loňským trapsaveckým sborníčkem. Moje cena ke 200 Kč, plus samozřejmě poštovné a obálka. Současně je ještě k dispozici předešlá knížka, **"PŘÍPAD ZATOULANÝHO RYBÁŘE"**, za 190 Kč. Mám i nějaké kousky všech čtyř knížek vodáckých povídek nakladatelství Klika.

Přeji krásné léto **Hafran**.

PONDĚLNÍ POVLTAVSKÝ VANDR KOUSEK ZA PRAHU

Co si počnu? Je 2. 7. PONDĚLÍ a já zase musím do důchodu a ještě se k tomu kvůli sociálce probudit, aby mě ho vůbec dali. Většina kamarádů se má, fláká se v práci a ještě za to bere chechtáky. Že bych jel na krátkéj vandr? A

co takhle na Slapy do Krpálových lesů. Tak a hurá na Smíchovské nádraží. Objevil jsem zase řadu krásných míst a chat většinou patřících pod Spojený klub osad Třebeňských, které měli vloni 40 let trvání. Odpoledne jsem to vzal přes tramskou hospodu "U Taterů" a světe div se. Zavřeno, ale hodnej vrchní a traper Pavlík Tatera mě dvě pivka přímo vnutil. No to byla paráda. Na verandách byl tentokrát absolutní klid, mír a ticho. A teď dál šourem k přístavišti u přehrady. Víím, že v mají v hospodě "Proudy" zavřeno. Ale zadařilo se, nachomejt se tam vrchní, a zase 2 kousky do hlavy. No není to k "nasrání" že Vy jste museli hákovat? Ale co, zítra tj. ve středu vyrazím na týden pro změnu na jih!!! **NÁS NIKDO NEVYHUBÍ!!!**

AHOJ Nanuk

100. VÝROČNÍ POTLACH ZTRACENKY

22. 24. 6. 2018

Ahoj kamarádi, na **ZTRACENCE** jsem byl, když slavila 45, 90 a 95. výročí. Byl jsem velmi mile překvapen účastí (99% trampů), organizačním zajištěním potlachu, což se projevilo na jeho vysoké úrovni a vybranými kapelami i hosty. Kamarádi důstojně oslavili 100 let trampingu i osady. Cca 300 trampů oslavilo volnost, svobodu, přírodu a kamarádství. Hraní a radost až do rána. Samozřejmě i nádherný večer, který skončil až ve 03,00hod. se vydařil v nejznámější trampské hospodě "U Taterů" nad **ZTRACENKOU** v Třebenicích. Veranda i hospoda veselím a muzikou praskala ve švech. No, paráda!!! Díky Jindřiško nejstarší z Taterů a Pavle, který jsi na place podal nadlidský výkon i s 2 berlami a Vám ostatním a všem z **T. O. ZTRACENÁ NADĚJE**.

- *Někdo chce mít nebe na zemi, nám stačí nad hlavou.*
- *Dokud budou lesy stát, my budeme trampovat!!!*
- *Přítelem nám ohňů čpaví dým, příroda zákonem jediným!*

Nanuk

POTLACH T.O. MIMO ZÁKON

Když je datum kolem 28. 7. tak je jasné, že se jede na potlach k osadě Mimo Zákon. Letos je to už 72. potlach a místo konání je Cikánský dolík. **BORÁNEK.**

1. VÝROČNÍ OHĚŇ
T.O. WERWOLF
13.-15.7.2018

Kamaráde, kamarádko
vezme tě k zapálení
osadního ohně, který se koná
v obci SVAHOVÁ. (norský hezál)
Dobrou náladu a hudební nástroje
veďte si sebou.

15.7. do 20.00 hod. bude spojitka
ve STRANĚ HORSKÉ - BOLEBOŘ
- jinak z BOLEBOŘE po místě
turistické, až na místo
je to 4,5 km (od autobusu)
- parkování zajištěno
- jinak více info na telefonu
SERI HUCKEY 722 941 487

POTLACH T.O. WERWOLF

Dnes vás pozvu do Krušných hor kde v obci Svahová, kousek za horským hotelem Svahová, má potlachoviště nová osada T.O. Werwolf a pořádá 1. výroční oheň. Byl jsem překvapen místem a polohou „na konci světa,“ **BORÁNEK.**

DVACÁTÝMI LÉTY PO STOPÁCH TRAMPINGU

„Po dlouhém čase, sejdem se na osadě zase...“ a my po dlouhém čase vyrazili na náš další „starý“ vandr do dvacátých, který jsme tentokrát věnovali stoletému výročí našeho trampingu. Sraz jsme měli na boudě u Luftáka a Skřítí nedaleko Pikovic nad zlatou Sázavou.

Cestu do minulého století do dřevních dob trampingu jsme začali v rodné Mimoni, kterou jsme opustili auty plně naloženými bágly, hudebními nástroji a lidmi. Přepřahací stanici jsme uskutečnili v Úvalech u Guglů a hned po kávě vyrazili dál. Nad údolím Sázavy jsme se dostali v pohodě a pak přenosili vše potřebné i nepotřebné z našich „autousáren“ na boudu, kde jsme již byli očekáváni a vítáni. Hned po příchodu jsme taky poblahopřáli našemu Bílému tesáku Kardemu k jeho předjubilejním narozeninám. Kája měl radost ze zisku množství různých kasiček, protože je má moc rád, hlavně když jsou plné!. Večer pak byl tradičně muzikantsky humorně myslivecky laděný.

Ráno po snídani jsme se převlékli a vyrazili do minulého století. Posázavským Pacifikem jsme odjeli do Davle, kde jsme se občerstvili, protože i první trampové se občerstvovali. V přístavu jsme se pak nalodili na parník a vypluli po Veliké řece do dávné historie.

Hned jak jsme opustili výsostné vody Davelské, tak jsme vytáhli hudební nástroje a pro radost nejen

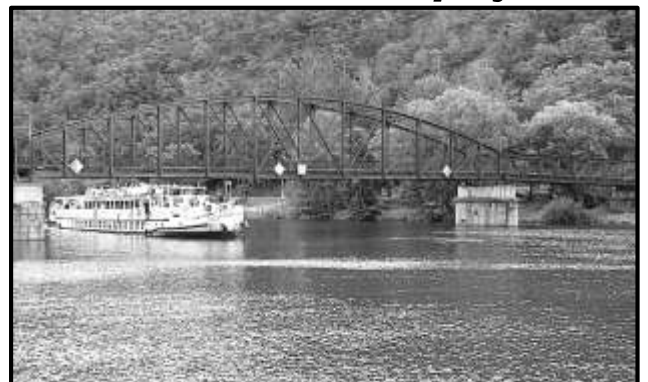

nás, jsme začali hrát staré i nové trampské songy. Paluba se hned naplnila výletníky a trampy a většina se přidala, a tak jsme utvořili na lodi nádhernou atmosféru. Počasí bylo nádherné a nálada taky. Když jsme pluli okolo ZTRACENKY, tak nám bylo vehementně máváno. Po vyloďení jsme udělali první zastávku v hospodě U Taterů, protože jsme potřebovali utratit peníze, které jsme si na lodi hrou do klobouku vydělali. Ten klobouk mezi muzikanty položil

Voko a rázem z toho byla úžasná atrakce.

U Taterů jsme si dali jídlo, popili trochu piva a i zahráli k radosti hospodského. Já mu předal i osadní vlajku. Z hospody jsme pak slezli do údolí, kde ZTRACENKA právě slavila ve velkém počtu trampů své sté narozeniny. Byli jsme mile překvapeni, co zde je trampů a jaká zde panuje skvělá nálada. Dali jsme pivo a poslouchali muziku. Postupně se zde vystřídaly kapely KTO, Paběrky, Ivan Mládek a plno dalších kamarádů. Opět jsme tentokrát s Dědkem předali osadní vlajky, které za Ztracenu převzal Franta Hecker. Večer pak vzplál slavnostní oheň, který jsme bohužel neviděli, protože jsme Povltavskou stezkou došli do Štěchovic. V Davli jsme měli ještě možnost vidět prvorepublikového Posázavského Pacifiku a pak jsme se pomalu dostali zpět na boudu. Večer byl velmi rychlý, protože jsme se nějak v tom minulém století unavili, a tak šel skoro každý vcelku brzy spát. Ahoj **Cipajs.**

NA ZTRACENCE

Ztracenka ve dvacátých letech.

COUNTRY PLÁŽ

Třetí COUNTRY PLÁŽ se konala v tropických vedrech, a tak dosáhla svého názvu, protože většina účastníků dostatečně využívala koupání v rybníku. Rekordní počet lidíček mající rádi country muziku si opravdu přišlo na své. Nejprve rozbalili bluegrass kluci z FORKROAD,

potom nastoupil HANDL, se kterým jsme se seznámili na Ohři. Handl mile překvapil svou barevností žánru. Největším lákadlem byli pak TAXMENI, kteří na pláži rozjeli své tradiční military country. Během svého vystoupení zahráli i staré kusy z dob, kdy museli hrát jako KRAJÁNCI. Já dostal „tajný dárek“ v podobě písničky Lilie skautská, kterou mě zahráli po 25 letech. Nedávno jsem předal vedení svého skautského oddílu,

tak jsem fakt byl naměkko. Na závěr pak k tanci všehochutně zahrál DIESEL z Mimoně. Pořadatelům a organizátorům patří velký dík a my se jen můžeme těšit za rok na další ročník a kapely, které zavítají k nám do Hradčan na pláž. **Cipajs.**

ŠUMAVSKÁ ZASTAVENÍ ANEB VZPOMÍNKY Z MINULÉHO STOLETÍ

„... SEDMNÁCT DNŮ MÁŠ V PATÁCH OSTRÝ HOCHY Z PATROLY...“

Srdce Chodska. Přemysl Otakar II. věděl, co činí, když před sedmi staletími z prosté osady vybudoval královské město. „Taus je to německy, Domažlice česky, žádnéj neví...“prozpěvovala jsem si v duchu. Tedy, aspoň jsem si to myslela. Vyděšený pohled Tonyho, Bóži a náhodných kolemjdoucích mne však vyvedl z omylu. „Mámo, máš to náročný, vid’“, popíchnul mne Tony přesně ve chvíli, kdy jsem se v podloubí na náměstí rozhlížela po nějaké cukrárně. „To má z hladu“, přisadil si Bóža. „Řízeček

nebo smažák by bodnul“, začala jsem se rozplývat při představě plného talíře. „Nejdřív ale něco sladkého, kluci, prosím!“ Tony se přidal, a tak jsme o chvíli později seděli na lavičce a mlsali úžasně dobrou mraženou jahodou dřeň. Bylo odpoledne předposledního dne našeho Velkého vandru. Přepočítala jsem si zbylé finance. Na jídlo v hospodě mám a ještě zbude. „Takže si prohlédneme

Domažlice a můžeme pak někam na řízek nebo guláš“, navrhla jsem. „A nebyl by lepší napřed guláš a pak prohlídka?“ oponoval vyhladovělý Bóža. Nakonec jsme vykročili směrem k městské věži a kostelu Narození Panny Marie s tím, že jakmile narazíme na hospodu, zajdeme se najíst. Pak obhlédneme zbytky hradeb, aspoň z venku klášterní kostel Nanebevzetí Panny Marie, nu a pak se uvidí.

„Kontrola občanských průkazů“, ozvalo se za námi. Jasně, trampové ve městě, dalo se to čekat. Než jsme však přešli náměstí z jedné strany na druhou, kontrolovali nás třikrát! Pojala jsem podezření, že je to úmyslné. Když nás dva kroky za náměstím zastavila už čtvrtá hlídka VB, neudržela jsem se a procedila mezi zuby něco o „rojení a hnízdu“. Bóža mi přikryl pusou rukou a Tony špitl: „Podívej se okolo! Je tu také hromada „Modrejch“! A věř, že se všichni znají a zřejmě se už svolali! Možná to jsou bratrance „našeho“ nadporučíka.“ Jak se vzápětí ukázalo, měl pravdu. Musela jsem nadporučíkovi ležet v žaludku víc, než sražené knedlíky, neb jsme se stali ukázkovým příkladem spolupráce VB a Pohraniční stráže. Klukům jen zkontrolovali občanky, po čtvrté si zapsali údaje a po čtvrté se jich zeptali, kam jdou. Kluci jim po čtvrté odpověděli, že na guláš a podívat se k věži. Mezitím k peší hlídce dorazilo i plně

obsazené auto VB a v něm se ze zadního sedadla šklebila nabubřelá tvář v uniformě pohraničnicka v hodnosti nadporučíka. Přišla jsem na řadu já a začaly potíže. Nejdříve se jim nelíbilo, že mám občanský průkaz zabalený v igelitovém pytlíku. (Měli jsme to tak všichni.) Pak kontrolovali razítka. Trvalé bydliště, přechodné bydliště, ukončení přechodného bydliště, zaměstnání. Vše bylo v pořádku a jim se nelíbilo, že nemohou nic najít. „Ha! Jak to, že tu máte razítko z Kamenického Šenova, když tam ani nebydlíte, ani nepracujete! Tak to si zodpovíte! Půjďte s námi!“ „Dovolíte? Podívám se.“ řekla jsem opatrně. Vůbec jsem si nemohla vybavit, o čem mluví. Při pohledu na inkriminovanou stránku občanského průkazu mi zacukaly koutky rtů. „Promiňte, soudruzí, ale to je razítko o očkování proti tetanu a jeho záznam v občanském průkazu je povinný.“ Řekla jsem to tak hlasitě, že opodál postávající skupinka turistů se nahlas rozesmála a rychle zmizela. Hlídka zbrunátněla. S mým občanským průkazem poodešla k autu. Chvíli se radili a pak se s odhodláním v očích vrátili.

„Klobouk dolů, slečno! Musíme zkontrolovat vaši přesnou podobu s podobou na fotografii. Nu, občanku jsem měla novou něco přes dva roky, takže jsem nepředpokládala žádný problém. Ale ouha, když chceš psa bít, hůl si vždycky najdeš. Na fotografii jsem měla krásně nafoukanou a nalakovanou patku, ale když jsem sundala klobouk, vyhrnuly se nejen zplihlé, ale asi o deset centimetrů delší vlasy. Hlídka jákala: „Vaše současná podoba neodpovídá podobě na fotografii. To už je důvod vás zadržet. Chcete se k tomu vyjádřit?“ „Ano“, odpověděla jsem. „Přineste mi nůžky a rozpálenou kulmu a během pěti minut bude podoba souhlasit.“ To už z auta vystoupil zřejmě místní náčelník. Chvíli si šeptali, a pak se vrátili ke mně s tím, že buď zaplatím 50,-Kčs pokuty anebo budu zadržena. Padesát korun československých! Plný talíř knedlíků s vajíčkem a dvě okurky stály v té době v hospodě 5 korun a dvacet haléřů! Nejprve jsem se chtěla bránit, pak jsem si však uvědomila, že v sázce je mnohem víc. Nejen zničený konec vandru, ale i riziko pozdního nástupu do práce po dovolené, vysvětlování doma atd. Navíc, ten mnou posedlý nadporučík, by stejně nepřestal, dokud by neměl pocit vítězství. A tak jsem, s těžkým srdcem, zaplatila pokutu a do dneška nevím vlastně za co. Sbohem řízečku, sbohem čokoládo, sbohem knedlíky s vajíčkem!

S blokovou pokutou v ruce jsem ušla snad deset kroků, když k nám dorazila další hlídka. „Dobrý den“, pozdravila jsem a dříve, než příslušníci stihli cokoliv říct, jsem hlásila: „Kontrolovaní už jsme byli čtyřikrát. Vy jste pátí. Pokutu už jsem taky zaplatila a peněz mám už jen korunu osmdesát haléřů.“ Na důkaz svých slov jsem jim zašermovala před očima pokutovými bločky a z kapsy jsem vylovila půl hrsti desetičlenných. „Aha, tak úkol už je splněný, můžeme jít“, prohlásil jeden ze tříčlenné hlídky, na místě se otočili a všichni tři v klidu odešli. Mé podezření se tak naplnilo. „Magor posedlej!“ zanádalá jsem polohlasem. Tony hodil ksicht. „Heled, Mámo, třeba ses mu líbila a měl to být způsob, jak tě sbalit. Hahaha.“ „To neříkej ani ze

srandy, Tony. Je to mstivej úchyl! Kluci,“ obrátila jsem se na Bóžu a Tonyho a pokračovala jsem: „Slibme si, že o tomhle vandru nebudeme nějakou dobu mluvit. Mám fakt obavy, že kdyby se o tom začalo nějak víc vyprávět, něco by se doneslo někam, kam nemá, a kdo ví, jaké další trable bychom měli. Navíc, na tomhle velkém vandru jsme prožili tolik podivných věcí, že to zní až neuvěřitelně.“ „Dobře“, souhlasili oba dva. „A jak dlouho máme mlčet?“ „Aspoň dvacet let, až to bude promlčené. Ruku na to, kluci.“ Slib jsme zpečetili podáním rukou a ještě jsme si na to všichni tři plácli.

Čas pokročil a nebe se zatáhlo. Zase se ochladilo a začalo drobně pršet. „Kluci, naštěstí peníze na cestu domů mám uložené zvlášť, ale na hospodu už nemám. Dojděte se najíst a já počkám,“ svěřila jsem se. „Mámo, neblbni, nějak to dáme dohromady, vid' Tony“, promluvil Bóža. „Jasně, prostě se trochu omezíme, a ty se najíš taky.“ „Dík. Tak jdeme“. Nenajedli jsme se. Nepustili nás ani do jedné ze tří hospod, které jsme objevili. Prý pro nevhodné oblečení. Potulovali jsme se podvečerními Domažlicemi a přemýšleli, co počít. Hladové žaludky nám zpívaly árie, drobný, ale vytrvalý déšť se nám dostal až na kůži a teplota okolního vzduchu prudce klesala. „My tu zimu opravdu táhneme za sebou, kluci, přesně jak to řekla ta děvčata na Antýglu“ pronesla jsem a pokračovala: „V tom močále se muselo probudit i „něco“ jiného. A asi už vím „co“. „Tak to uspi!“ požádal mne Bóža. „To není jen tak, ale já na to přijdu. A pak se sem vrátím,“ zkonstatovala jsem. Bóža pokračoval: „Už jsem zase celej mokrej a zmrzlej!“ „Já na tom nejsem o nic líp“, přidal se Tony. To, že jsem na tom úplně stejně, jsem si už ani netroufla dodat.

Najednou jsem si všimla plakátu. „Kluci, v letním kině dávají Gulliverovy cesty s Richardem Harrisem v hlavní roli. A tady píší, že lze zakoupit i občerstvení!“ „Jdeme do kina“ zvolal Bóža a dodal: „Určitě tam bude aspoň kousek hlediště pod střechou, tudíž nebudeme tak moknout. A možná, že za kinem objevíme i místo, kde bychom mohli přespat...“

Seděli jsme namáčknuti jeden vedle druhého pod malou stříškou a „klepali kosu“ pod Tonyho celtou. Chroupali jsme slané preclíky a zajídali je mléčnými karamelkami. Úžasné občerstvení! Dvě řady za námi se muchloval ten mladý pár, který jsme odchytili a umluvili, aby šli do kina, protože se promítá jen tehdy, když dorazí pět a více diváků. Kino bylo v podstatě naše! Mezi prudkými kapkami deště jsme na velikém promítacím plátně s napětím pozorovali děj. Film skončil. Museli jsme opustit areál letního kina. „Zašít se“ nebylo kam. Bloumali jsme. „Mámo, co bys řekla tomu, spát pod „převísem“ v suchém listí, v klidu, bez „Modrejch“ a třeba celé dopoledne?“ zeptal se Bóža. „To bylo úžasné“, povzdechla jsem si. „No tak jdeme!“ vyhrkl Tony. „Už jsme to s Bóžou vymysleli! Neptej se a pojď!“

Půlnoční rychlík s námi uháněl ztemnělou krajinou. Proud jisker z komína lokomotivy konkuroval hvězdám, které na nás shlížely z klenby nebeské. Věděla jsem,

že se na Šumavu brzo vrátím. Mám tam rest, který musím (!) napravit a vyřešit. „Konečně doma“, vyhrkl Bóža ihned poté, co jsme vystoupili na Malé Skále. Na Pantheon jsme lezli ještě za tmy, ale všechny tři baterky svítily bez problémů. Když jsem na „Valše“ zapínala zip u spacáku, první ranní paprsky slunce probleskovaly korunami stromů. Začínal teplý letní den...

O 24 let později. Tony: „Mámo, už o tobě můžu říkat, že jsi fuchtle???“

O 37 let později. Bóža: „Aspoň jednu! Aspoň jednu tu beraní kožešinu jsi mi měla dovolit odnést!!!“

Současnost. Já. „Kdyby aspoň něco z toho, šlo prožít ještě jednou....“

DOSLOV

Téhož roku v prosinci jsem se na Šumavu vrátila a „napravila močálový rest“. Klasických „Velkých vandrů“ Šumavou jsem jela celkem sedm. Tři zimní a čtyři letní. Dalších příběhů k vyprávění by bylo bezpočet, ale ne nadarmo se říká: „V nejlepším přestat!“ Jen si ještě dovolím sdělit, že v Nezamyslicích si mne spletli s restaurátorkou pohřebních

textilií a zavřeli mne do hrobky v kapli Sv. Erazima. Na Rabí mne kastelán přesvědčil o tom, abych tam navečer chvíli „strašila“, protože nechtěl, aby se na hradě konal jakýsi festival. V Klatovech v katakombách mezi mumii jsem hledala svou malou dceru a v lesích za Vimperkem jsme nechtěně vyděsili hajného. Mnoho příběhů mám i z Ovesné, Černého Kříže, Medvědí stezky, Boubína, ale taky z Kubovo Hutě nebo Černého a Čertova jezera, Plánice a z desítek dalších míst. Zajímavá byla též zkušenost, kdy jsem se nejprve omylem ocitla v příručním vojenském skladu munice a potom, společně s hajnými, čekala na posedu na jelena. Zůstal naživu, neboť jsem si zapálila cigaretu! Za to, skoro, odstřelili mně. Na hrad Velhartice jsem to vzala „náblížkou“ zadem a přes hradby, abych posléze zjistila, že hrad je z důvodu rekonstrukce uzavřen. Stejnou cestou zpátky jsem to už nedala, a tak chvíli trvalo, než mne odtamtud vysvobodili. A hrad Kašperk? Úžasné setkání a povídání s prvorepublikovou trampkou.

„Šumavská zastavení“ končí, ale nesmírná skrytá i tajemná síla Šumavy zůstává.

T. S. MÁMA-SEVER

HOLČIČÍ AUTO - Cipajs

Tak máme zabalené bágly a za chvílku vyrážíme za Litoměřice, kde u Labe zakořenila naše Blaženka i se svým Kájou a vybudovali zde své velkolepé sídlo i s rybníčkem, no spíš s rybníkem možná „Brčálníkem“. Jak tak balím tak jsem si vzpomněl na malou příhodu naší Blaženky, která v těchto dnech slaví neuvěřitelných padesát let výskytu na této planetě a která byla počata pár kilometrů od naší osady v nedaleké vsi Božíkov. Ten dům tam stojí stále, a když jdeme kolem, tak Dědek nostalgicky ukazuje na okno, kde se to vše tenkrát odehrálo. Třeba na tom domě bude mít Blaženka jednou pamětní cedulku.

„Holky, já mám nové holčičí autíčko a modré barvy, můj Kája mě ho koupil, abych byla taky pojízdná“ vřítla se Blaženka na holčičí slezinu HVĚZDIČEK a zvědavé zde přítomné holky se hned vyřítily ven, aby znalecky ohodnotili tento autodar. „Hele a nechtěl Kája, aby si nejezdila jeho autem? Kolik to vlastně žere a jak je to staré? Hele kolik do toho dáme bágly a co motor je v pořádku....“ Holky se předháněly v odborných i neoborných otázkách, ale Blaženka se jen blaženě usmívala a pak už do konce sleziny svá ústa nezavřela. Holky se dozvěděly o autíčku vše i to co ani snad vědět nechtěly.

„Holky, na BLBA ROKU budu asi letos nominovat sebe!“ s těmito slovy a s tajemnou tváří přišla Blaženka na dívčí slezinu, která se konala asi po měsíci, kdy získala své autíčko od Káji. Holky hned se zájmem sledovaly, co se bude dít a co se dozví, protože jednou ročně do tajné soutěže nominují své muže a Blaženka by byla první, kdo by tuto tradici porušil. Hned rozebraly kritéria nominace a vzpomínaly, jak byl loven lev v obýváku mezi kytkami. Lev byl malovaný a střelec rumem opojený, nebo jak byl zapomenut PIN a nejmenovaný nemohl získat v bance požadovaný obnos. No, nechtěly ale rušit Blaženku, protože velmi netrpělivě čekala, až se přestanou hrabat ve vzpomínkách a dají jí prostor, který bude mít pak tradičně až do konce sleziny.

„Holky, tak jsem vyrazila ve svém novém modrém holčičím autíčku do Boru po nákupu, hlavně navštívit tu prodejnu s korálky“ začala Blaženka vyprávět svůj příběh, který možná ovlivní nominaci tajné soutěže. „Byl krásný den, autíčko chytlo hned na poprvé a já vyrazila. Jelo se krásně, projela jsem naší rodnou Mimoní a zanávala na Malou ulici, kde je díra jako prase a moje modré holčičí autíčko se s ní hned seznámilo“ Blaženka se trochu napila svého bílého polosuchého vína, dlouze se nadechla a hned pokračovala dál, aby jí některá z děvčat náhodou neskočila do řeči. „Mimoň jsem opustila na posledním kruháči, jak tam jsou ti betonoví tlustí ptáci a jela na Zákupy. Projela jsem okolo zámku, který komanči nezbourali jako u nás a jela dál na Svojkov a Sloup až jsem dojela do Boru. Samozřejmě všude plno a já hledala místo, kde zaparkuji své modré holčičí autíčko.“ „No v Boru je to fakt někdy hrozný!“ pokusila se Maruška neúspěšně vmísit do hovoru. Blaženka ji nedala šanci a pokračovala dál. „Místo jsem našla u nějaké bytovky, a protože mám to své modré holčičí autíčko malé, tak jsem zase toho místa tolik nepotřebovala!“ Blaženka se usmála, dalším lokem se nabudila a pokračovala dál. Holky jen koukaly a už se

nesnažily rušit! Za prvé byly zvědavé, co se jí přihodilo a za druhé by to stejně nebylo nic platné.

„Krásně jsem si prošla město, které je bránou do Lužických hor a nakoupila vše potřebné, co jsem chtěla a i co jsem původně vůbec nechtěla,“ Blaženka hned ještě dodala „já věděla, že to Kájovi nějak vysvětlím, holt i nějaké pivko mu k vysvětlení zakoupím!“ Po dalším vinném loku, který nenávratně zmizel v útrobách Blaženky, se napily i holky, protože i ony z celého vyprávění zjistily, že mají hrdélka vysušeny. „Pomalů jsem došla k mému modrému holčičímu autíčku a jen jsem si tak všimla nějakých chlapů, kteří stáli u bytovky a o něčem horlivě rokovali. Vytáhla jsem z kabelky klíče od auta, a protože moje autíčko se odemká a zamyká na dálkové ovládání, tak jsem jala tento úkol dělati. Hlavně jsem si připadala, jako velký machr, který auto ovládá dálkovým ovladačem, byl to nádherný pocit a ti chlapy opodál si alespoň o mě nemohli myslet, že jsem z nějakého vidláka. Tak jsem stiskla puntíček na tom ovladači a hle vůbec nic se nedělo. Nevěřicně jsem koukala co se děje a v duchu spílala Kájovi, co mě to koupil, vždyť jak to moje modré holčičí autíčko odemknu, co si počnu v té bráně do Lužických hor sama opuštěná!“ Blaženka lehce zamáčkla slzu a vyprávěla dál: „normálně mě bylo do breku, hned jsem volala Kájovi a vyhrkla na něj svůj problém. Začal mě vysvětlovat, že na tom ovladači je namalovaný odemčený zámeček a zamčený. Když chci zamknout, stisknu tlačítko se zamčeným zámečkem. Nenechala jsem ho domluvit a řvala do telefonu, že nejsem žádná blbka a různé i jiné věci, které zde nemůžu říkat!“ Kája jen nevěřicně, jak to umí jen on, koulel očima a v duchu si říkal, že jestli je někdo poslouchá přes satelit, tak se diví, co je to za exoty. „Holky, já jak nadávám tomu Kájovi do telefonu, tak jsem si nevšimla, že ty rokující chlapy u baráku už nerokují a se zájmem mě sledují, jak chodím okolo mého modrého holčičího auta a řvu do telefonu. Najednou blik a autíčko ožilo a odemklo se. Holky, já byla v tu chvíli tak šťastná a hned jsme se v duchu omlouvala mému Kájovi, protože jen on mě může koupit, tak skvělé modré holčičí autíčko“ Blaženka najednou dostala výraz zamilované pubertální dívčiny. „No, než jsem ale vzala tašky s nákupem, tak koukám, že k mému autíčku přišel jeden z těch už nerokujících chlapů, normálně si otevřel moje modré holčičí autíčko a vlezl na moje místo řidiče. Holky já najednou měla takovej vztek!“ zamilovaný výraz Blaženky byl střídán výrazem Xeny, bojovnice z plání. „Začala jsem na něj řvát, že mě tady přímo přede mnou krade moje modré holčičí autíčko, které mě koupil můj Kája. Řvala jsem jak kráva před telením a on jen na mě zíral a ani nehnul brvou“ holky netrpělivě čekaly na závěr, a tak se ani už nepokoušely Blažence skákat do řeči. „No dál už to není tak zajímavý“ pronesla Blaženka jen tak mezi zuby, holky byly ale napjaté, a tak Blaženka v krátkosti svůj příběh dokončila! „Prostě mě v úplném klidu řekl, že moje modré holčičí autíčko je o čtyři auta dál a že se zájme pozorovali s kolegou, jak lítám kolem jeho auta a zároveň odemkám a zamykám auto, které stojí úplně někde jinde“!

Všem kamarádům posílám velmi LETNÍ pozdrav z Krušných mountains.

100 LET TRAMPINGU VE FOTOGRAFII

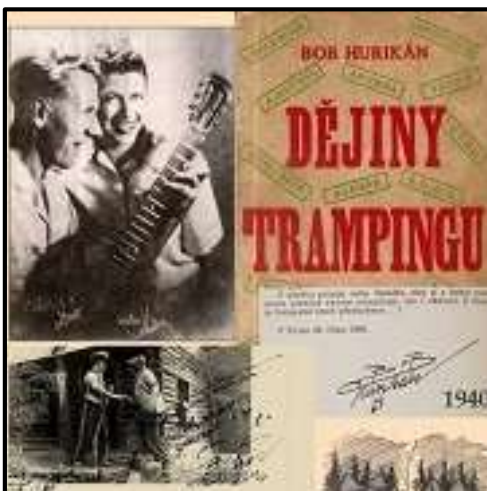
MILOŠ KAPOUN – OBLUDA

ČÁST PRVNÍ / 1918 až 1940/

V první části této unikátní foto výstavy najdeš celkem 220 koláží obsahujících kolem tisícovky archivních fotografií a ilustrací ze samotných počátků trampingu, vhodně doplněných ukázkami z dobového tisku. A to jak trampského, tak paďourského a to i v kontextu doby, aby bylo vidět s čím vším se trampští průkopníci museli potýkat. Mnohé z těchto fotografií ještě nebyly nikdy veřejně publikovány, pocházejí z různých starých osadních kronik a cancáků, z rodinných archívů.

ČÁST DRUHÁ / 1940 AŽ 1950/

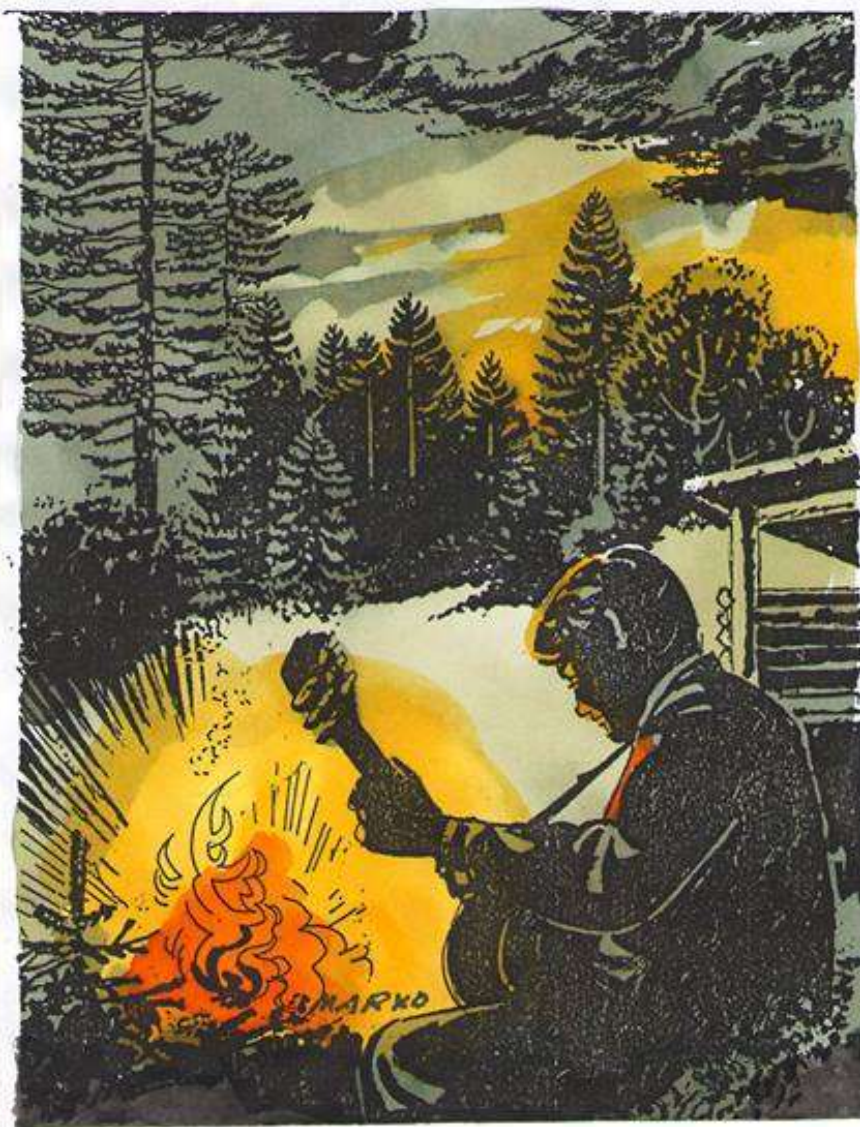

V této pohnuté době se možná méně trampovalo. Tramping, ze kterého spadlo pozlátko módnosti, dělali jen ti, kteří ho měli opravdu rádi. Společný nepřítel a určitá míra rizika stmelily tyto lidi tak, že pamětníci na tuto dobu vzpomínali jako na období opravdového a velkého kamarádství.

*Zatím první a druhý díl velmi vkusně a krásně vytvořené foto výstavy o našem trampingu najdeš na netu na TRAMPSKÉM MAGAZÍNU. Já osobně jsem nadšen celým provedením, které by si celé určitě zasloužilo knižní vydání. Ahoj **Cipajs**.*

OSADA ZTRACENKA ZVĚ

NA CELOSVĚTOVÉ SETKÁNÍ TRAMPŮ
V PIKOVICÍCH 15. ZÁŘÍ 2018
V 10.00 HODIN ZAČÍNÁ PROGRAM
KE STO LETŮM TRAMPINGU.

RYCHLÉ ŠÍPY NASLOUCHACÍ ZAŘÍZENÍ

NIC TI NEUDELÁME,
KDYŽ NÁM ŘEKNEŠ,
CO VÍŠ O TĚ TRUBCE
VE ZDI!!!

PUSŤTE MĚ, CO MĚ DRŽÍTE? TAK SLYŠÍTE NEBO
NE? BUDU KŘÍČET A PAN DOMÁCÍ UVIDÍ, ŽE JSTE
V ZAHRADĚ, VÍTE PŘECE, ŽE SE SEM NESMÍ!!!

TO JSTE MI TOHO UDEĚLALI,
HLUPÁCI, ŠÍPÁCI, HLUPÁCI,
ŠÍPÁCI !!!

SRPEN

Po	6.	13.	20.	27.	
Út	7.	14.	21.	28.	
St	1.	8.	15.	22.	29.
Čt	2.	9.	16.	23.	30.
Pá	3.	10.	17.	24.	31.
So	4.	11.	18.	25.	
Ne	5.	12.	19.	26.	

VRRRR !!!

© SEVERSKÁ DVOJKA 1979